

DANIEL
COLE

THRILLER

DE WOLVEN

Over Ragdoll:

'Een feest om
te lezen.'

★★★★★

*VN Detective en
Thrillergids*

'Verslavende
topthriller.'

★★★★★

Algemeen Dagblad

'Nagelbittende
spanning.'

★★★★★

*Noordhollands
Dagblad*

Maandag 4 januari 2016

11.46 uur

Thomas Alcock was een kop thee voor zichzelf aan het zetten toen zijn blik werd getrokken door de beelden op de televisie, waarvan het geluid uit stond.

‘Verdomme!’ fluisterde hij en hij goot kokendheet water over het aanrecht... dat vervolgens over zijn hand droop, zodat hij uiterst beheerst verging van de pijn. ‘Gggloeïende zeikstraal!’ bracht hij uit, terwijl hij de pijn uit zijn hand schudde zonder zijn ogen van de televisie af te wenden.

Op Sky News was te zien hoe een helikopter rondcirkelde boven de plek waar veertien dagen eerder een bom was ontploft. Waar de heli de zon verduisterde, gleed een donkere schaduw moeiteloos over het puin, in het gezelschap van minstens twee andere – aasgieren die zich verzamelden boven een vers kadaver. Blijkbaar was het vliegverbod boven de stad, dat tijdens de feestdagen voor ongekend leed en ongemak had gezorgd, opgeheven, zodat de wereld eindelijk de mate van verwoesting in ogenschouw kon nemen.

Een ramp die ternauwernood was afgewend, maar niet zonder bijkomende schade.

Na de ontploffing, die beperkt was gebleven tot een ondergrondse toiletruimte aan Ludgate Hill, waren volgens protocol de omliggende gebouwen ontruimd en voerden bouwkundig ingenieurs controles uit. Toen een toerist met scherpe ogen verse

scheuren in de westelijke gevel van St Paul's Cathedral opmerkte, was er met spoed opdracht gegeven voor herstelwerkzaamheden, maar voordat de steigers zelfs maar waren opgebouwd, was de noordelijke toren op het beton eronder geklapt. En vervolgens waren in de loop van drie dagen de zuilen afgebroken, de een na de ander, als benen die hun gewicht niet langer konden dragen, totdat het onvermijdelijke gebeurde en de enorme portiek was afgebrokkeld – een iconisch monument dat langzaam maar zeker aan zijn verwondingen bezweek.

Het was een surrealistisch beeld: een ontbrekend puzzelstuk.

Het duurde even voordat Thomas doorkreeg dat de kleurrijke rand om het terrein een berg van kransen en bloemen was die hoog opgetast tegen die hekken aan lagen: een eerbetoon aan al diegenen die niet meer uit metrostation Piccadilly Circus hadden kunnen wegblijven, aan agente Kerry Coleman, aan iedereen die op Times Square was gestorven – een ontroerend maar kortstondig gebaar in het vriesweer.

Hij nam een slokje van zijn thee.

De weerspiegeling van knipperlichtjes leidde zijn aandacht af van de gele ondertiteling en herinnerde hem eraan dat wat er van de kerstboom resteerde nog steeds in de kamer stond. Op de berg cadeautjes eronder kwamen steeds meer dennennaalden te liggen. Thomas aarde Echo verstrooid en hij gaf zich voor de zoveelste keer over aan egoïstische overpeinzingen: hoe dankbaar hij was dat hij geen van de doden en gewonden kende, wat een mazzelaar hij was dat zijn vriendin heelhuids thuis was gekomen – en, beschamend genoeg, hoe hij stiekem hoopte dat de gruwelen van de afgelopen maand, die hun hoogtepunt hadden bereikt met een nationaal veiligheidsincident en die een goede vriend van hem het leven hadden gekost, haar te veel zouden worden, haar ertoe zouden brengen om alles achter zich te laten, te waarderen wat ze nog had en daar tevreden mee te zijn.

Aan de andere kant van de keukentafel begon Baxters telefoon luid te zoemen.

Thomas dook door de kamer en nam op geërgerde fluisterton op.

‘Toestel van Emily... ik ben bang van niet. Ze slaapt nog. Kan

ik een... Woensdag... 9.00 uur... Ik geef het door... Goed, dag.'

Hij legde de telefoon op de ovenwanten voor het geval hij weer over zou gaan.

'Wie was dat?' Hij schrok toen hij Baxters stem hoorde.

Ze stond in de deuropening, gekleed in een van zijn wijde truien boven haar geruite pyjamabroek. De huiselijke kleding was een welkome afwisseling op hoe de vijfendertigjarige hoofdinspecteur er gewoonlijk uitzag. Thomas werd opnieuw misselijk toen hij naar haar keek, naar de tol die de functie had geëist van de vrouw die hij liefhad. Ze had hechtingen in haar bovenlip. Twee vingers waren met tape gespalkt en staken uit de mitella die ze tegen heug en meug droeg om haar geblesseerde elleboog te ontzien, terwijl haar slordige donkerbruine haren de meeste schrammen en korsten op haar gezicht verborgen.

Hij slaagde er met moeite in te glimlachen. 'Wil je ontbijten?' 'Nee.'

'Alleen een omelet?'

'Nee. Wie was er aan de telefoon?' vroeg ze opnieuw terwijl ze de blik van haar vriend vasthield, erop vertrouwend dat hij zou doorslaan.

'Het was je werk,' zuchtte hij, boos op zichzelf.

Ze wachtte tot hij verder uitweidde.

'Een zekere Mike Atkins wilde je laten weten dat je woensdagochtend een bespreking hebt met hem en de FBI.'

'O,' antwoordde ze beduusd en ze krauwde Echo's kop toen hij tussen de werkbladen in sprong om over haar hand te kwijlen.

Thomas kon het niet verdragen haar zo kwetsbaar en verslagen mee te maken. Hij liep naar haar toe om haar te omhelzen, maar was er niet van overtuigd dat ze überhaupt merkte dat hij haar vasthield, want ze hing slap tegen hem aan.

'Heeft Maggie vandaag nog gebeld?' vroeg ze.

Hij liet haar los. 'Nog niet.'

'Ik ga er zo even naartoe.'

'Ik breng je wel,' bood Thomas aan. 'Ik kan in de auto wachten of ergens koffie gaan drinken terwijl jullie...'

'Het gaat wel,' zei ze.

Thomas fleurde zowaar een beetje op van haar bruske ant-

woord. Ergens, diep onder het gebutste oppervlak, klonk Baxter vertrouwd scherp.

Ze was er nog. Ze had alleen tijd nodig.

‘Oké.’ Hij knikte en glimlachte vriendelijk.

‘Ik ga, eh...’ Ze maakte haar gedachte af door naar boven te wijzen. ‘Maar het gaat wel,’ mompelde ze op weg naar de gang met Echo achter zich aan. ‘Het gaat wel.’

Zonder de gloed van een bos knalrood haar die erachter in beeld kwam en meteen weer verdween, zou de heg eruit hebben gezien als elke andere.

Alex Edmunds’ eerste opdracht als privédetective stelde weinig voor en bracht hem naar een braakliggend terrein annex winkelwagengerkshof tegenover zijn plaatselijke Sainsbury’s-supermarkt. Maar nu hij zijn prooi in het vizier had en de enige uitgang werd afgezet door zijn team, raakte hij weer in de roes van de jacht.

Hij kwam in actie...

Zijn prooi ging ervandoor, sneller dan hij had verwacht, en vluchtte pal in de richting van de val die hij had gezet.

‘PI 2!’ brulde hij in de walkietalkie die hij bij Toys ‘Я’ Us had gekocht. ‘PI 2, bereid je voor op de onderschepping!’

‘Moet dat nou echt?’

‘Alsjeblíéft!’ hijgde Edmunds, en zijn plan ontvouwde zich als een vaak gerepeteerd staaltje choreografie: zijn verloofde die uit het niets kwam opdagen en met de kinderwagen het pad afzette.

Hun gezinsinkomen kwam slappend tot stilstand, dacht razendsnel na en klom toen in wat zo te zien de hoogste boom in Londen was. Toen hij buiten bereik kwam, schopte hij sneeuw van de hoogste takken naar beneden.

‘Verdomme!’ grimaste Edmunds. Hij keek omhoog met zijn hand op de steek in zijn zij.

‘PI 1, fretten kunnen in een boom klimmen,’ liet Tia’s vervormde stem hem weten terwijl ze Leila zijn kant uit duwde. ‘Wat nu?’ vroeg ze toen ze de walkietalkie niet langer nodig had.

‘Dit... dit komt helemaal goed,’ vertelde Edmunds haar vol zelfvertrouwen. ‘Hij kan geen kant uit.’

‘Echt niet?’ vroeg ze, en ze haalde de kattenbench onder de

kinderwagen vandaan en zette die op de bevroren grond.

‘Goed, ik klim erin,’ zei Edmunds op besliste toon, in de verwachting dat ze zou gaan protesteren.

Dat deed ze niet.

‘In die joekel van een boom,’ verduidelijkte hij.

Ze knikte.

‘Oké dan.’ Hij knikte terug. ‘Ga op veilige afstand staan voor het geval ik val... doodval.’

‘Wat dacht je van op veilige afstand... thuis?’ stelde Tia voor.

‘Best.’ Hij haalde zijn schouders op, ietwat verbaasd dat ze alle opwinding aan zich voorbij liet gaan. Hij liep naar de boom en pakte een dikke tak boven zijn hoofd. ‘Maar het is wel leuk, hè? Dat we dit samen oppakken?’

Tia gaf geen antwoord.

‘Ik zei...’ Hij deed een nieuwe poging toen hij langs de stam naar beneden was gegleden. ‘O, je bent al weg.’

Ze was inmiddels halverwege de helling.

‘Nou, ik vind het wél leuk,’ mompelde Edmunds in zichzelf. ‘Goed, vuile ploert,’ riep hij langs de stam omhoog. ‘Het is afgelopen met je schrikbewind!’

Wolf zat luid te snurken.

Van de drie uur die hij al opgesloten zat in de verhoorkamer in het politiebureau van Hornsey, had hij tweeënhalve uur lang rustiger geslapen dan hem in weken was gelukt. Hij schrok wakker toen er op de gang een deur dicht sloeg. Zijn onaangename omgeving bracht hem even in de war, maar de handboeien die achter zijn rug tegen de metalen stoel rinkelden hielpen hem weer herinneren aan zijn enerverende ochtend. Hij was een beetje nijdig op de onverschillige deurensnijter. Nu moest hij verschrikkelijk naar de wc en liep hij een aantal minuten heen en weer om de bloeddorstoming in zijn linkerbil te bevorderen. Terwijl hij een dreigende kramp met strekken probeerde tegen te gaan, hoorde hij het geklik van hakken zijn kant uit komen. De deur ging open en er kwam een elegante vijftiger binnen. Zijn maatpak paste niet bij de taupekleurige muren.

‘Hé,’ begroette Wolf de goedgeklede vreemdeling. ‘Ik dacht dat u een vrouw was.’

De man met zilvergrijs haar leek volkomen van zijn stuk gebracht en in de verweerde huid van zijn voorhoofd verschenen diepe fronsrimpels.

‘Maar dat is niet zo,’ liet Wolf hem behulpzaam weten.

Er verscheen een zweem van een glimlach op het gezicht van de man.

‘En ik me maar onnodig zorgen maken dat je speurdersblik achteruit was gegaan terwijl je zonder toestemming afwezig was.’

Hij trok een stoel bij en ging zitten.

‘Nu we het er toch over hebben,’ begon Wolf, die zich opeens iets herinnerde. ‘En ik wil niet kleingeestig overkomen of zoiets, maar toen die zaak met Masse... zich, eh, voordeed, had ik nog wél vijftien vakantiedagen tegoed. Ik weet niet of er een manier is om, eh...’

De man onderbrak hem halverwege de zin met een peinzend glimlachje, waarbij zijn spierwitte tanden zo afstaken tegen zijn oranje getinte huid dat ze bijna licht leken te geven.

‘Ja, u zult wel gelijk hebben. We zoeken het een ander keertje wel uit,’ zei Wolf. In de gespannen stilte die volgde blies hij zijn wangen leeg.

‘Je herkent me zeker niet, hè, Will?’

‘Eh...’

‘Dit is hoofdcommissaris Christian Bellamy,’ kondigde een helaas zeer bekende stem vanuit de deuropening aan toen commissaris Geena Vanita de verhoorkamer binnenliep.

Naar haar maatstaven was ze relatief smaakvol gekleed: een zwart jasje bedekte een prijzenswaardig deel van de met elkaar vloekende kledingstukken eronder. Misschien keek hij overdag te veel televisie, maar als hij haar outfit moest categoriseren, zou hij denken aan ‘begrafeniskleding voor Teletubbies’.

Ze was nog steeds aan het woord.

‘Sorry, wat zei je?’ vroeg Wolf, die geen woord had begrepen van wat ze verder had gezegd, omdat zijn gedachten afdwaalden naar veel prangender zaken: Dipsy – overdosis heroïne.

‘Ik zei dat het een kwestie van tijd was voordat we je te pakken kregen,’ herhaalde het piepkleine dametje.

‘Je weet toch nog wél dat jullie me niet echt hebben hoeven

vangen, hè?’ vroeg Wolf. ‘Want ik kan me levendig herinneren dat ik me heb overgegeven.’

Vanita haalde haar schouders op en zat in gedachten waarschijnlijk al het persbericht op te stellen waarin zijn gevangenneming bekend werd gemaakt.

‘Luister, Will, wij zijn niet je vijanden,’ onderbrak Christian hen voordat ze verder konden kibbelen. Maar toen hij de anderen over de tafel naar elkaar zag kijken, besloot hij zijn uitspraak bij te stellen. ‘Ik ben niet je vijand.’

Wolf lachte spottend.

‘Weet je, we hebben elkaar al eens eerder ontmoet,’ vervolgde Christian. ‘Ik geef toe, het is alweer een tijdje geleden. En’ – voor het eerst leek de man zijn hoffelijke zelfbeheersing even te verliezen – ‘we hebben deze week allebéi een heel goede vriend verloren. Denk niet dat je de enige bent.’

Wolf keek de man sceptisch aan.

‘Dus...’ begon Vanita, ‘William Oliver Layton-Fawkes.’

Hij huiverde.

‘Nu je bent opgepakt...’

‘Ik heb me overgegeven!’ kreunde Wolf.

‘... staat je, gezien de lange lijst overtredingen die je hebt begaan, een fikse gevangenisstraf te wachten.’

Wolf zag Christian naar zijn ondergeschikte fronsen toen ze vervolgde: ‘Bewijs achterhouden, meined, niet op komen dagen na een verzoek daartoe, het toebrengen van lichamelijk letsel...’

‘Hooguit zware geweldpleging,’ voerde Wolf aan.

‘En zo kan ik nog wel een poosje doorgaan,’ zei Vanita ter afsluiting, en ze sloeg voldaan haar armen over elkaar. ‘Je hebt je in de loop van de jaren al zo vaak uit de problemen weten te wurmen, maar deze keer lijkt het erop dat we je kleinkrijgen. Heb je nog iets te zeggen?’

‘Ja.’

Ze keek hem vol verwachting aan.

‘Zou je even aan mijn neus kunnen krabben?’ vroeg hij haar.

‘Pardon?’

‘Mijn neus,’ herhaalde Wolf op vriendelijke toon, en hij liet de handboeien achter zijn rug rinkelen. ‘Vind je het erg?’

Vanita wisselde een blik met Christian en begon toen te lachen. ‘Heb je eigenlijk wel iets gehoord van wat ik zei, Fawkes?’ vroeg ze.

Wolfs ogen begonnen te tranen.

‘Je gaat voor heel lang de gevangenis in.’

‘Toe nou, alsjeblieft,’ zei Wolf, die zonder veel succes probeerde zijn neus tegen zijn schouder te wrijven.

Vanita stond op. ‘Ik heb hier geen tijd voor.’

Ze was al bij de deuropening aangekomen voordat Wolf opnieuw sprak: ‘Léo... Antoine... Dubois.’

Vanita bleef staan, met één voet in de gang. Heel langzaam draaide ze zich weer om. ‘Wat is er met hem?’ vroeg ze.

‘Eerst mijn neus,’ probeerde Wolf.

‘Nee! Wat is er met Dubois?’

‘Vergeef me mijn onwetendheid,’ onderbrak Christian hen weer, ‘maar... over wie hebben we het?’

‘Léo Dubois,’ snoof Vanita, toen ze zich het fiasco herinnerde waar ze jaren niet aan had hoeven denken, de totaal mislukte operatie waar meerdere bureaus bij betrokken waren. ‘Het was een grote zaak voor de afdeling: moord, mensensmokkel, drugssmokkel. Fawkes was erbij betrokken, dus behoeft het geen verbazing te wekken dat het een ongekende warboel was.’

Ze wendde zich weer tot Wolf, die luid geeuwde. ‘Wat is er met Dubois?’

‘Huidige locatie, namen en foto’s van zijn hele netwerk, bankrekeningnummers, de naam van het schip dat nu volgepakt met sekswerkers onderweg is naar onze kust...’

Ongemerkt deed ze een stap de verhoorkamer in.

‘O, en kentekens,’ ging hij verder, ‘witwaspraktijken... en ik weet vrijwel zeker dat hij iemands Netflix-account heeft gehackt.’

Vanita schudde haar hoofd. ‘De wanhopige beloftes van een arrestant.’

‘Ik ben niet gearresteerd, ik heb me overgegeven,’ hielp Wolf haar herinneren.

Christian bleef kalm toen hij de abrupte verandering bij zijn collega bespeurde.

‘Ik heb het gevoel dat ik je totaal verkeerd heb ingeschat,

Fawkes,' zei Vanita teatraal. 'De scepticus in mij vermoedde altijd dat je op de vlucht was geslagen om je hachje te redden nadat je een seriemoordenaar aan het werk had gezet. Maar nu blijkt dat je die hele tijd bezig was om eigenhandig een beruchte misdadiger ten val te brengen!' Ze lachte om haar eigen geestigheid. 'Dit is belachelijk! Je kunt niet verwachten dat iemand dat serieus neemt...'

'Ik verwacht dat je gelooft,' kwam Wolf ertussen, 'dat ik na het verlaten van die rechtszaal voorzieningen heb getroffen om mijn leven terug te krijgen, ter voorbereiding op dit moment, waarop ik je een aanbod ga doen dat je onmogelijk kunt weigeren.'

'Nou en of ik dat kan,' snauwde Vanita, die blijkbaar vergat dat ze niet de hoogste rang had van de drie aanwezigen in de kamer. 'Dus Dubois herkende op geen enkel moment de man die maandenlang had geprobeerd hem op te pakken? Hij was helemaal niet achterdochtig?'

'Hij was ontzettend achterdochtig,' zei Wolf. 'Maar het feit dat mijn hoofd in alle kranten stond maakte mijn verhaal er wel geloofwaardiger op... Je moet nu écht even aan mijn neus krabben.'

Ze deed haar mond open om te weigeren.

'Krab nou gewoon even aan zijn neus, oké?' blafte Christian, die verder wilde.

Met een verontwaardigde blik haalde Vanita een dure pen uit haar zak en stak die in Wolfs richting, zonder een poging te doen haar ongenoegen te verbergen.

'Iets naar rechts,' instrueerde Wolf. 'Nog een beetje. O ja! Dat is het. Je hebt het verkeerde beroep gekozen, wist je dat?' zei hij tegen haar, voordat hij eraan toevoegde: 'Dat is trouwens een opzichzelfstaande constatering, die niets te maken heeft met je neuskrabbend vermogen.'

Achteroverleunend in zijn stoel glimlachte hij triomfantelijk toen Vanita haar lievelingspen op tafel liet vallen om hem door iemand anders op te laten rapen.

'Wat wil je, Fawkes?' siste ze door haar tanden.

'Geen gevangenisstraf.'

Ze lachte hardop. 'Het is algemeen bekend wat je hebt gedaan, althans voor een deel. Het beste waar je op kunt hopen is een politievriendelijke vleugel.'

‘Dus we maken ons druk om het publiek? Vandaar de nietsontziende jacht die jullie op me hebben gemaakt,’ grijnsde Wolf. ‘Afgezien van het feit dat het niet zozeer “nietsontziend” was als wel “ontspannen” en dat het niet zozeer “jacht maken” was als wel “grasduinen”?’

Vanita verstrakte.

‘Een maand. Minimaal beveiligd,’ bood hij.

‘Een jaar,’ was Vanita’s tegenbod, al viel die buiten haar functienschrijving; Christian maakte echter geen bezwaar terwijl bod en tegenbod over de tafel stuiterden als een pingpongballetje.

‘Twee maanden,’ stelde Wolf voor.

‘Zes!’

‘Drie... maar dan wel onder mijn voorwaarden.’

Vanita wachtte even. ‘Zeg het maar.’

‘Niemand vertelt Baxter dat ik terug ben; dat doe ik zelf.’

Omdat ze het liefst elke confrontatie met haar lichtgeraakte hoofdinspecteur uit de weg ging overwoog Vanita om Wolfs celstraf als tegenprestatie met een week te verkorten; in plaats daarvan knikte ze met gespeelde tegenzin.

‘En...’ vervolgde hij, ‘dit is waarschijnlijk een opportuun moment om jullie te vertellen dat ik als infiltrant in Dubois’ bende deel heb uitgemaakt van een groep mannen die een rivaliserende mensensmokkelaar zodanig heeft afgetuigd dat hij met levensbedreigende verwondingen op de intensive care belandde.’

‘Jezus, Fawkes!’ zei Vanita hoofdschuddend.

‘Maar hij is er weer helemaal bovenop gekomen!’ zei Wolf er snel achteraan.

‘Oké. Daar kunnen we vast wel iets op vinden.’

‘Dus zijn we teruggegaan en hebben we hem neergeschoten.’

‘Anders nog iets?!’ kreunde Vanita, die nu bijna aan het eind van haar Latijn was.

‘Ja. Ik wil een voorwaardelijke straf,’ zei Wolf doodserieus.

‘Maar natuurlijk!’ antwoordde ze op sarcastische toon. ‘Puur uit belangstelling: hoelang moet je proeftijd zijn?’

‘Zo lang als nodig is.’

‘Om wat te doen?’

‘Om aan één laatste zaak te werken,’ vertelde hij. Van zijn

eerdere uitdagende en gekscherende toon was niets meer over.

‘Je verspilt mijn tijd, Fawkes,’ zei Vanita opnieuw, en ze maakte weer aanstalten om weg te gaan.

Christian verbrak zijn minutenlange zwijgen. ‘Wacht even.’

Vanita keek boos naar haar meerdere, maar ging gehoorzaam weer zitten.

‘Welke zaak, Will?’ vroeg Christian.

Wolf wendde zich tot de hoofdcommissaris: ‘De moord op rechercheur Finlay Shaw.’

Het bleef even stil, terwijl de anderen het bizarre verzoek op zich lieten inwerken. Net toen Vanita wilde reageren, schraapte Christian zijn keel en stak hij een hand omhoog.

‘Will, het was zelfmoord,’ zei hij. ‘Dat weet je toch? Het spijt me, maar er is geen zaak om aan te werken.’

‘Was jij zijn vriend?’ vroeg Wolf.

‘Zijn beste vriend,’ zei Christian trots.

‘Vertel me dan eens,’ zei Wolf, en hij keek Christian recht aan. ‘Kun jij één geloofwaardig scenario bedenken waarin Finlay Maggie alleen achter zou laten?’

Vanita beseftte dat ze niet langer deel uitmaakte van het gesprek en hield zich afzijdig. Ze had niet eens met zekerheid kunnen zeggen of Finlay getrouwd was geweest.

Christian zuchtte diep en schudde zijn hoofd.

‘Nee. Geeneen. Maar het bewijs is... is onweerlegbaar.’

‘Maar als zijn vriend zul je er toch zeker geen moeite mee hebben als ik dat ondubbelzinnig verifieer? Dan ben ik je man,’ beloofde Wolf.

Christian leek besluiteloos.

‘Je denkt hier toch niet serieus over na?’ vroeg Vanita hem.

‘Kun je misschien even je mond houden?!’ snauwde Christian voordat hij zich weer tot Wolf wendde: ‘Zou jij dit Maggie echt willen aandoen?’

‘Ze zal het begrijpen... van mij wel.’

Christian leek nog steeds niet overtuigd.

‘Toe nou. Wat heb je te verliezen?’ Voor het eerst liet Wolf iets van zijn wanhoop doorschemeren. ‘Ik bevestig dat het zelfmoord was; en jullie krijgen Dubois.’

Hij keek toe terwijl de hoofdcommissaris de opties tegen elkaar afwoog.

‘Oké. Ga je gang.’

Vanita stond op en stormde het kamertje uit, zodat de twee mannen verder konden praten.

‘Ik zal je het dossier laten brengen, samen met een getekend exemplaar van onze... overeenkomst,’ zei Christian, glimlachend en met fonkelende ogen. Hij gaf Wolf goedgehumeurd een mep tegen zijn rug, net zoals Finlay dat altijd deed. Hij hield er ongetwijfeld een blauwe plek aan over waar zijn mentor trots op zou zijn geweest. ‘En, waar beginnen we?’

‘We?’

‘Denk je dat ik je dit alleen laat doen? We hebben het hier wél over Fin, ja!’

Wolf glimlachte. Hij mocht Finlays oudste vriend wel.

‘Dus, waar beginnen we?’ herhaalde Christian.

‘Bij het begin.’